

Arrest

**nr. 157 573 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT loco advocaat A. DETHEUX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 februari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 januari 2015 en op 11 maart 2015.

1.3. Op 29 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het kamp Burj al Barajneh in Libanon. In 2000 zou u als sympathisant zijn beginnen deelnemen aan manifestaties van as-Saiqa, een Palestijnse groepering die dweept met de Syrische Baath-partij. Deze organisatie zou ondermeer tegenstanders van het Syrische regime hebben opgepakt en uitgeleverd aan Syrië. Ook zou de organisatie actief geweest zijn bij de arrestatie van gewone criminelen, oa. drugsdealers, in het kamp. Als sympathisant zou u, naast uw deelname aan de manifestaties, ook geregeld zijn langsgedaan op het kantoor van as-Saiqa dat zich vlakbij uw woning bevond. U wou initieel niets met enige organisatie te maken hebben maar daar zij de machtigste waren in het kamp, hoopte u op die manier de nodige bescherming te kunnen krijgen in geval van eventuele problemen. Enige tijd later, naar u vermoedt was dit rond 2003, zou u door de organisatie gevraagd zijn om u als lid bij hen aan te sluiten. U zou hier niet direct op zijn ingegaan maar nadat u werd ingelicht over de bescherming die ze u konden bieden en het feit dat leden meer/effectievere bescherming kregen dan sympathisanten, zou u ermee hebben ingestemd een volwaardig lid te worden. Als lid zou u aanvankelijk zijn aangesteld als bewaker van het kantoor in Burj al Barajneh. In die periode zou u soms ook al bewaker van G.(...) a.(...) A.(...) A.(...) H.(...), de chef van as-Saiqa in Libanon, hebben gewerkt. In de periode 2005-2006 zou u zijn aangesteld als verantwoordelijke van de bewakers in het kantoor van as-Saiqa. Ook zou u in die periode nadat u lid werd, gedwongen zijn geweest om deel te nemen aan arrestaties in het kamp. U zou in het totaal bij 2 arrestaties van 5 personen betrokken geweest zijn. In 2007 zou u als één van de persoonlijke lijfwachten van A.(...) H.(...) aan de slag zijn gegaan. U zou deze functie gedurende een achttal maanden hebben uitgeoefend. Vervolgens zou u naar het kantoor van as-Saiqa zijn teruggeroepen en kreeg u van K.(...), de zoon van A.(...) H.(...), en S.(...), de chauffeur van A.(...) H.(...), te horen dat u zou worden overgeplaatst naar het vluchtelingenkamp 'Shatilla' waar u als verantwoordelijke van het as-Saiqa bureau aldaar zou worden aangesteld. Ook al kreeg u te horen dat u dit niet kon weigeren en dat dit anders uw leven zou kosten, u zou niet aanvaard hebben naar Shatilla te worden overgeplaatst. Nadat u meermaals weigerde gehoor te geven aan hun eis naar Shatilla te gaan, zou u eind 2007 op het kantoor zijn opgepakt. U zou vervolgens naar een andere plaats zijn overgebracht en daar gedurende een maand zijn vastgehouden. Gedurende uw detentie zou u nogmaals zijn opgedragen naar Shatilla te gaan en zou u weerom met de dood zijn bedreigd in geval van een blijvende weigering. U zou ook éénmaal zijn geslagen. Nadat uw familie vernam dat u door as-Saiqa werd vastgehouden zou uw moeder haar broer - een lid van Hezbollah - en twee van uw schoonbroers - één had contacten bij het Libanees leger en de andere had contacten met Libanese politici die voor u bij A.(...) H.(...) bemiddelden - hebben gecontacteerd waarna u in vrijheid werd gesteld. Bij uw vrijlating zou u nogmaals zijn bedreigd en te horen gekregen hebben dat het bevel van de organisatie hoe dan ook zou moeten worden uitgevoerd. Nadat u in vrijheid was gesteld zou u gedurende anderhalve maand zijn thuis gebleven en vervolgens zijn teruggekeerd naar het kantoor van as-Saiqa waar u werd tewerkgesteld in het wapendepot. Daar u beseftte dat de organisatie u nooit met rust zou laten zou u sinds 2008 beginnen nadenken zijn over een vlucht naar het buitenland. U zou begin 2009 een poging hiertoe hebben ondernomen maar u zou door de smokkelaar zijn opgelicht. Medio 2009 zou u, toen u op straat liep, door K.(...), de zoon van A.(...) H.(...), met de dood zijn bedreigd. U, op uw beurt, zou hem duidelijk gemaakt hebben dat hij niets tegen u moest proberen. U zou hierop naar huis zijn teruggekeerd en vervolgens, tot aan uw vertrek, uw werk bij de organisatie gewoon hebben verdergezet. Op 24 januari 2011 zou u Libanon verlaten hebben en, via Syrië, Turkije en Griekenland, naar België zijn gereisd. U zou op 8 februari 2011 in België zijn aangekomen en diende op 10 februari 2011 een asielaanvraag in. U koos ervoor naar België te komen omdat uw broers M.(...) (O.V. 5.099.059), Al.(...) (O.V. 5.099.061) en Ab.(...) - die naar België kon reizen in kader van een gezinshereniging - hier verblijven. Een tweetal jaar geleden zou u hier traditioneel gehuwd zijn met Q.(...) H.(...), een Syrische die in 2000 naar België kwam in het kader van gezinshereniging en ondertussen gescheiden is van haar echtgenoot. U verklaarde tot op heden niet naar Libanon te kunnen terugkeren uit vrees voor as-Saiqa. Ongeveer anderhalve maand geleden zou u via vrienden en familie vernomen hebben dat K.(...) en S.(...) nog steeds in het kamp aanwezig zijn en actief zijn op het vlak van het arresteren van Syrische opposanten die aan het Syrische leger worden uitgeleverd en vervolgens aan de grens worden geëxecuteerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een uittreksel uit het geboorteregister, een kopie van uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw geboorteakte, gelegaliseerd door het ministerie van buitenlandse zaken en een kopie van uw UNRWA-registratiekaart.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, minstens dat u er recht op had. U verklaarde zelf dat u, alsook uw broers en zussen, UNRWA-onderwijs genoten. U maakte weliswaar uw studies niet af, doch dit bleek uw eigen keuze dan wel de beslissing van uw vader te zijn. Hieruit kan geenszins worden besloten dat u niet langer het recht had op UNRWA-onderwijs. Blijkt voorts dat u en uw familie ook terecht konden bij UNRWA voor medische bijstand. Dat u zelf, zoals u stelde, maar één keer bij UNRWA ging voor medische bijstand en u zich voor het overige tot het private Haifa-ziekenhuis en de Rode Halve Maan wendde voor medische bijstand toont ook geenszins aan dat u niet bij UNRWA terecht kon.

U haalde verder nog aan dat jullie ook voedselhulp kregen van UNRWA maar merkte hierbij op dat deze hulp op het moment van uw vertrek met 80% verminderd was. De hulp vanwege UNRWA zou toen niet meer algemeen aan iedereen gegeven zijn maar beperkt zijn tot heel arme mensen. U dan gevraagd hoe het komt dat u en uw familie wel nog deze voedselhulp kregen, dit gelet op het feit dat jullie het in vergelijking met anderen een stuk minder slecht hadden (zie infra), beaamde u dat er inderdaad anderen zijn die het slechter hadden dan u/jullie, maar u bevestigde wel dat jullie nog voedselhulp kregen. Waar u dit aanvankelijk eerst nog ontkende, blijkt uit uw verklaringen afgelegd bij uw tweede gehoor tot slot nog dat uw broer A.(...) - die een verdieping boven u woonde - financiële bijstand kreeg van UNRWA en dit gezien zijn gezondheidstoestand en de gezondheidstoestand van zijn dochtertje. Uw broer zou deze extra hulp ook nu nog steeds van UNRWA ontvangen (zie gehoorverslag CGVS 29/1/2015 p. 4, 10, 11 en gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 3, 4 en 5).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde als lid van as-Saiqa problemen te hebben gekend met uw organisatie en dit om dat u geen gevolg gaf aan de bevelen die u werden gegeven. U verklaarde dienaangaande dat u in de zomer van 2007, nadat u drie keer werd opgedragen als hun verantwoordelijke naar het Shatilla-kamp te gaan, werd aangehouden en gedurende een maand werd vastgehouden. Tijdens uw detentie zou u één keer zijn geslagen en onder druk zijn gezet om goed na te denken over uw keuze. Uiteindelijk zou u na een maand in vrijheid zijn gesteld en dit nadat uw moeder verschillende mensen had gecontacteerd (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 37 en 38). U gevraagd hoe uw familie over uw detentie werd ingelicht, stelde u dat een vriend van u tien dagen na uw arrestatie uw familie hierover inlichtte. Uw vriend zou tevens uw familie hebben verteld waar u werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 39). U gevraagd hoe uw vriend, die geen lid was van de organisatie zelf, dan wist dat u door de organisatie was gearresteerd en eveneens weet had van uw detentieplaats, kan u dit geenszins in concreto uitleggen. Vooreerst ontweek u de vraag en herhaalde u meermaals dat hij een goede vriend van u was en geregeld op kantoor langskwam. Uiteindelijk stelde u dat uw vriend, die vaak langskwam op kantoor, weet had van bepaalde zaken, zoals arrestaties die werden uitgevoerd, plaatsen waar gedetineerden werden vastgehouden, en toen u op een dag na uw werk niet meer naar huis kwam, zou hij zelf tot de conclusie zijn gekomen over uw vermoedelijke arrestatie door as-Saiqa en de vermoedelijke plaats waar u werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 39). U dan gevraagd waarom uw vriend pas 10 dagen na uw verdwijning uw familie hierover inlichtte, stelde u dat hij eigenlijk niet zeker was. U erop gewezen dat uw vriend toch ook niet zeker was op het moment dat hij uw familie na 10 dagen inlichtte en gevraagd waarom hij hen dan niet eerder inlichtte over zijn

vermoedens, kon u hier geen overtuigend antwoord op geven (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 40). Volgens uw verklaringen werd u na een maand in vrijheid gesteld en dit nadat uw moeder verschillende partijen contacteerde. U haalde hierbij ondermeer aan dat uw schoonbroer Libanese politici contacteerde. U gevraagd met welke politici hij contact nam, moet u het antwoord schuldig blijven. U bleek ook niet te kunnen aangeven op welke basis uw schoonbroer contacten met die politici onderhield (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 40). Er kan toch worden verondersteld dat u iets meer kennis van zaken zou hebben omtrent de precieze omstandigheden van uw vrijlating, indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Voorts merkte u nog op dat uw schoonbroer ook A.(...) H.(...) zelf persoonlijk kende. Uw moeder zou ook nog contact hebben opgenomen met haar broer, een lid van Hezbollah (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 40). Rekening houdende met de toch niet onbelangrijke connecties die uw familie blijkt te hebben, mag het dan wel eens te meer verbazen dat zij pas 10 dagen na uw verdwijning werd ingelicht over uw detentie door as-Saiqa en over de plaats waar u werd vastgehouden, en dit dan nog via een 'gewone vriend' die hieromtrent zijn vermoedens uitte ten aanzien van uw familie. Dat u overigens zomaar zou zijn vrijgelaten na een maand en nadien nog een drietal jaar met rust werd gelaten, zonder ooit te zijn ingegaan op de eis van de organisatie naar Shatilla te gaan, is eveneens opmerkelijk. U stelde immers dat u, nog voor u werd gearresteerd, meermaals te horen kreeg dat u zou gestraft worden en dat het uw leven zou kosten als u geen gevolg zou geven aan hun eis. Ook tijdens uw detentie zou u nogmaals zijn bedreigd en ook bij uw vrijlating zelf werd nogmaals, onder bedreiging, benadrukt dat u hoe dan ook de bevelen van de organisatie moest uitvoeren (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 37 en 38). Gezien uw collega I.(...) voordien door middel van een geënsceeneerde zelfmoord werd vermoord en dit alleen omdat hij kritiek uitte op het Syrische regime, is het wel opmerkelijk dat er ten aanzien van u, die vlakaf de directe bevelen van de organisatie weigerde op te volgen, geen verdere maatregelen werden genomen maar integendeel, dat u werd vrijgelaten. In dezelfde lijn mag het eveneens ook verbazen dat u na uw vrijlating, tot aan uw vertrek in januari 2011 - drie jaar later - gewoon uw werkzaamheden bij de organisatie kon verderzetten zonder noemenswaardige problemen, en ondanks de waarschuwing en de bedreiging die u bij uw vrijlating zou gekregen hebben (zie supra). U verklaarde wel dat u medio 2009 nog eens mondeling zou zijn bedreigd door K.(...), de zoon van A.(...) H.(...). Hierop zou u K.(...) met een wapen bedreigd hebben. U zou nadien geen problemen meer gekend hebben en uw werkzaamheden gewoon hebben verdergezet. In het licht van de moord op uw collega I.(...) is het hoogst opmerkelijk dat u, die vlakaf weigerde in te gaan op de bevelen die u kreeg en de zoon van de leider van de organisatie met een wapen bedreigde, geen verdere problemen zou hebben gekend. Voorgaande bevindingen doen in ernstige mate vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

De vaststelling dat u daarenboven op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een volstrekt afwijkende versie van de feiten gaf, versterkt dit vermoeden eens te meer. Zo verklaarde u op de DVZ dat u in 2009 een tweede keer werd gearresteerd omdat u ditmaal geweigerd had een handgranaat in een bewoond huis te werpen. U zou opnieuw in detentie zijn geplaatst, ditmaal gedurende meer dan drie maanden. Na bemiddeling van uw ouders diende u bepaalde documenten te ondertekenen; u heeft geen idee van de bekentenissen die erin stonden. Als u een volgende keer opnieuw zou weigeren bevelen uit te voeren zou u opnieuw worden opgesloten (zie vragenlijst CGVS deel 3 vraag 1, p. 2). Over deze tweede detentie in 2009 rept u op het CGVS met geen woord. U ontkende zelfs uitdrukkelijk dat er, behalve de bedreiging die u medio 2009 op straat kreeg, niets meer gebeurde (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 45 en 46). U geconfronteerd met deze toch wel flagrante ongerijmdheid, gaf u aan dat u hierover op het CGVS niets heeft verteld omdat de tolk u bij het eerste gehoor op het CGVS, d.d. 29/1/2015, had gezegd dat het interview op de DVZ niet relevant was (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 49 en 50). Niet alleen betreft dit hier een loutere bewering van uw kant, het kan nog geenszins verklaren waarom uw verklaringen niet éénsluidend zijn. U haalde voorts nog aan dat u het niet vertelde omdat het anders te ingewikkeld zou zijn (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 50). Het mag duidelijk zijn dat deze uitleg geenszins volstaat. U heeft als asielzoeker immers de verantwoordelijkheid om tijdens uw asielprocedure al uw asielmotieven zo volledig mogelijk weer te geven en dit voor de verschillende asielinstanties. Bovendien heeft u op de DVZ dan ook weer niets verteld over het incident in 2009 waarbij u K.(...) met een wapen zou bedreigd hebben. Dient hierbij voorts nog te worden opgemerkt dat u aanvankelijk op het CGVS nog beweerde dat u volgend op uw vrijlating eind 2007/ begin 2008 vanaf 2008, en dit aan uw vertrek, verplicht werd deel te nemen aan arrestaties. U linkte dit bovendien zelf aan uw eerdere weigering om naar het Shatilla-kamp over te stappen (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 25). Later tijdens uw gehoor ontkende u echter dat u na uw vrijlating arrestaties diende uit te voeren en u situeerde uw deelname aan de arrestaties in de periode voorafgaand aan uw eigen arrestatie in 2007, i.c. 2005 (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 43). U geconfronteerd met deze opmerkelijk tegenstelling, kon u hiervoor geen enkel zinnige verklaring geven. U kwam uiteindelijk niet verder dan op te merken dat het misschien een fout was en u benadrukte nogmaals dat uw deelname aan de arrestaties en uw weigering om naar Shatilla-kamp te gaan niets met elkaar te maken hebben (zie

gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 44). Het geheel van bovenstaande doet ten zeerste vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw geloofwaardigheid, alsook uw beweerde vrees voor vervolging, kunnen voorts nog bijkomend in vraag worden gesteld door de vaststelling dat u nog tot uw vlucht eind januari 2011 onafgebroken in het kamp zou zijn blijven wonen en werken. Reeds bij uw vrijlating zou u te horen gekregen hebben dat u vroeg of laat de opdrachten zou moeten uitvoeren (zie supra) en u stelde bovendien dat u reeds in 2008, na uw vrijlating, begon te denken aan een vlucht naar het buitenland omdat u wist dat de organisatie u nooit met rust zou laten (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 41). U gevraagd waarom u niet eerder bent vertrokken, stelde u dat het u niet eerder lukte om het land te verlaten omdat de smokkelaars oplichters zijn. Dit moet toch enigszins genuanceerd worden. Zo blijkt immers dat u, voor uw effectieve vertrek op 24 januari 2011, slechts éénmaal een poging ondernam om het land te verlaten. Blijkt bovendien dat u die ene poging pas een jaar na uw vrijlating heeft ondernomen (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 42). Waarom u dan nadien geen pogingen meer ondernam en nog twee jaar in Libanon in het kamp bleef wonen en werken, is niet duidelijk. Dit eens te meer daar u er in januari 2011 dan blijkbaar wel in slaagde om uw vlucht en reis op een paar weken tijd geregeld te krijgen (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 47). Hierbij is het overigens ook opmerkelijk dat u voor uw vlucht op 24 januari 2011 het aanbod kreeg om met uw vriend mee te vluchten, doch dit weigerde u (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 47). Ook al zou nog enigszins begrip kunnen worden opgebracht voor het feit dat u bij uw poging het land te ontvluchten in 2009 een deel van uw geld kwijtraakte aan de smokkelaar en u eerst wat zekerheid wou over de reis die u vriend naar Zweden zou maken (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 42 en 47), dat u echter géén stappen zette om, in afwachting van uw vlucht, het kamp te verlaten en zo eventuele toekomstige problemen met de organisatie te vermijden, is niet aannemelijk. U heeft immers twee zussen die buiten het kamp wonen (zie gehoorverslag CGVS 29/1/2015 p. 8 en gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 33) en uw familie blijkt connecties te hebben met Libanese politici (zie infra). U hiermee geconfronteerd, gaf u het opmerkelijk antwoord dat u liever binnen het kamp wilde blijven tot aan uw vlucht en dit omdat u buiten het kamp geen bescherming zou hebben tegen de organisatie. Gezien de organisatie er binnen het kamp blijkbaar evenmin voor terugdeinsde om leden te vermoorden, is het geenszins aannemelijk dat u dan toch verkoos om in het kamp, onder de volle aandacht van de organisatie, te blijven wonen - u bleef tot uw vertrek ook in uw eigen huis, nota bene naast het kantoor van as-Saiqa wonen (zie gehoorverslag CGVS 11/3/2015 p. 7 en 42) - en werken, in plaats van, minstens te proberen, uzelf elders in veiligheid te brengen. Uw manier van handelen klemt ten zeerste met uw beweerde vrees voor vervolging.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. U verklaarde overigens zelf in het bezit te zijn van een paspoort voor Palestijnse vluchtelingen maar u liet dit document achter in Libanon (zie gehoorverslag 11/3/2015 p. 48). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt

overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. U verklaarde voorts ook in het bezit te zijn van een paspoort voor Palestijnse vluchtelingen maar u liet dit document achter in Libanon (zie gehoorverslag 11/3/2015 p. 48). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen kende met de Libanese autoriteiten. U stelde voorts dat u, met uw familie, in een eigen huis woonde dat jullie eigendom was. Uw vader zou dit huis zelf gebouwd hebben. Blijkt voorts uit uw verklaringen dat u een jaar nadat u stopte met school begon te werken en, hetzij in loondienst hetzij als zelfstandige, bleef voortwerken tot uw vertrek uit Libanon in 2011. U verklaarde dienaangaande dat u, toen u werkzaam was voor een firma \$ 600 verdiende per maand. Toen u later als zelfstandige werkte verdiende u tussen de \$ 200 à \$ 400 per maand. Uw ouders, bij wie u tot uw vertrek uit Libanon inwoonde, werden verder ook financieel geholpen door uw broers in het buitenland. Zo stelde u dat uw broer I.(...) succesvol is en vanuit Polen maandelijks geld op stuurt. Uw broers A.(...) en M.(...) die in België verblijven sturen ook af en toe geld op. Uw broer Ah.(...), die de verdieping boven u woonde, had ook een eigen winkeltje in het kamp. U merkte voorts nog op dat u ook van as-Saiqa een loon kreeg uitbetaald van \$ 150 per maand en dit tot aan uw vertrek uit Libanon. Tot slot blijkt u een deel van uw reis uit Libanon zelf te hebben betaald met geld dat u had kunnen sparen terwijl de rest door uw moeder zou zijn geregeld. Bleek dat zij het resterende bedrag via uw broers en zussen had verkregen. Dienaangaande moet nog worden opgemerkt dat u, wat uw zussen betreft, verklaarde dat twee van hen het financieel goed hebben terwijl uw overige vijf zussen het ook niet slecht hebben. U stelde hierbij wel dat uw zussen uw ouders geen hulp kunnen bieden omdat uw zussen hun eigen families en kinderen hebben en het moeilijk is (zie gehoorverslag CGVS 29/1/2015 p. 4, 5, 6, 7 en 8 en gehoorverslag CGSV 11/3/2015 p. 4, 5 en 36). Gezien uw zussen echter financieel bijgesprongen om een deel van uw reis uit Libanon te bekostigen, moet worden besloten dat zij toch wel over enige middelen beschikten. Er kan dan ook worden verondersteld dat enige bijstand of hulp van de kant van uw zussen, indien nodig, niet zonder meer uitgesloten is.

Nergens uit uw verklaringen kan aldus worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geenszins een ander licht werpen op voorgaande. Uw documenten bevestigen louter uw persoonsgegevens en het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent en deze feiten worden in bovenstaande op geen enkele manier betwist.

Tot slot, in hoofde van uw broers A.(...) en M.(...) werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot een weigeringsbeslissing, in casu een weigering van de vluchtelingenstatus. Dat uw partner in België over een verblijfsvergunning beschikt, wijzigt ook niets aan bovenstaande. Uw partner kwam naar België om redenen die volstrekt losstaan van uw asielmotieven. Bovendien verkreeg zij een

verblijfsvergunning op grond van gezinshereniging met haar toenmalige echtgenoot die reeds in België verbleef.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1 en 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, citeert verzoeker in een eerste onderdeel artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en wijst hij erop dat de bewoordingen vervat in dit artikel geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en in UNHCR, ‘*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*’, 2013. Het Hof maakt voor deze interpretatie in het arrest *El Kott* een onderscheid tussen gebeurtenissen die rechtstreeks met UNRWA verband houden en gebeurtenissen die niet rechtstreeks met UNRWA verband houden en stelt dat uit de woorden “is de bescherming of bijstand (...) opgehouden” volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA kunnen ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden “om welke reden ook” dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de “redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten”. Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”. Hiervoor dient te worden nagegaan “of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”. Dit is het geval wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Uit het arrest *El Kott* kan volgens verzoeker niet afgeleid worden dat iemand die aangetoond heeft het UNRWA mandaatgebied gedwongen te hebben verlaten omdat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, enkel aanspraak kan maken op een van rechtswege erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag indien UNRWA geen bijstand meer biedt in het mandaatgebied. In *El Kott* stelt het Hof van Justitie immers dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden in de zin van artikel 1D alinea 2. De toevoeging van de woorden “om welke reden ook” dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de “redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten” (§58). Het Hof stelt eveneens dat het voor UNRWA onmogelijk moet zijn om ten aanzien van de persoon in kwestie haar opdracht te vervullen (§63). Dit is het geval indien die persoon zich onvrijwillig niet meer in haar mandaatgebied bevindt. *El Kott* anders interpreteren zou naar mening van verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker benadrukt verder dat het louter bestaan van UNRWA voor de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet voldoende is voor de invulling van het begrip “daadwerkelijke” bijstand. Verzoeker meent dat uit objectieve landeninformatie naar voor komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent is volgens verzoeker met andere woorden niet meer daadwerkelijk en daarom dient vastgesteld te worden dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Om deze stelling kracht bij te zetten citeert verzoeker een passage uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” dd. 29 januari 2014, waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van de

donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingen crisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal "special hardship cases" (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, is rampzalig. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de toestroom van Syrische en Palestijnse vluchtelingen vanuit Syrië een ernstige impact heeft op de al precaire situatie waarin Palestijnen dienen te overleven in Libanon. Verzoeker werpt tevens op dat deze informatie toegevoegd aan het administratief dossier intussen verouderd is en dat volgens de laatste informatie van UNRWA een nieuwe golf van Palestijnse vluchtelingen in Libanon een grote last vormt voor het agentschap, waardoor de al onvoldoende bijstand nog verder in het gedrang komt door de toestroom van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië. Het rapport "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon*" van Danish Immigration Service verwijst naar verschillende bronnen die de vermindering van de sociale dekking door UNRWA hebben vastgesteld. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen gepubliceerd op de website van Al Monitor en Middle East Monitor tonen volgens verzoeker aan dat de bijstand die UNRWA verleent niet daadwerkelijk is. Verzoeker benadrukt nog dat uit zijn verklaringen duidelijk naar voren kwam dat hij en zijn familie afhankelijk zijn van liefdadigheid. Enerzijds dienden zij beroep te doen op UNRWA en anderzijds werd de familie ondersteund door zijn oom in het buitenland die af en toe geld stuurt. Voorts konden zij door hun Al-Saiqa-connectie ook van deze partij hulp krijgen. Zijn aansluiting bij de militie was een zoektocht naar bescherming, zoals hij meermaals heeft uitgelegd.

Vervolgens haalt verzoeker de erbarmelijke levensomstandigheden in het kamp Burj al Barajneh in Libanon aan en stelt hij dat deze mensonwaardig zijn. Verzoeker besluit dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waarin het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Hij geniet niet van menselijke waardigheid in Burj al Barajneh en valt naar zijn mening dus niet onder de uitsluiting van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

In een tweede onderdeel haalt verzoeker aan dat volgens professor Hathaway de toestand van de Palestijnse vluchtelingen onder de algemene normen van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie moet worden bekeken, aangezien artikel 1D een tijdelijke bepaling vormt. Bovendien moeten los van de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, de levensomstandigheden in de kampen als vervolging worden beschouwd. Verzoeker verduidelijkt dat de dagelijkse strijd van Palestijnse vluchtelingen om te overleven kadert binnen de systematische discriminatie uitgeoefend door de Libanese autoriteiten ten aanzien van Palestijnen, wat ervoor zorgt dat de basisrechten ontzegd worden aan de Palestijnen. Deze discriminatie is wettelijk verankerd. Palestijnen kunnen sinds 2001 geen eigendom meer verwerven en Palestijnen hebben geen toegang tot publieke scholen/universiteiten. Bovendien mogen Palestijnen meer dan 70 beroepen niet uitoefenen. Voor de beroepen die wel voor hen openstaan, dienen zij over een arbeidsvergunning te beschikken, behalve voor werk in de landbouw en constructie. Deze arbeidsvergunning is zeer moeilijk aan te vragen en te verkrijgen. Dit maakt dat Palestijnen gedwongen worden om precaire beroepen uit te oefenen en zwartwerk te verrichten. Zelfs wanneer zij legaal werken en bijdragen tot de sociale zekerheid via hun werk, kunnen zij hier geen gebruik van maken. Daardoor zijn hun ziekenhuis- en behandelingskosten niet gedekt door de sociale zekerheid en hebben zij dus de facto geen toegang tot de Libanese medische zorgverlening. Zij kunnen ook geen enkel recht doen gelden in geval van een arbeidsongeval of ontslag. Verzoeker vervolgt dat de reden achter dit beleid van systematische discriminatie de vrees voor 'tawteen', naturalisatie is. De Libanese autoriteiten willen te allen prijze voorkomen dat de Palestijnse vluchtelingen zich permanent zullen integreren en vestigen in Libanon. Een belangrijke reden hiervoor is de instandhouding van het fragiele sektarische evenwicht in Libanon. Vooral de maronitische christenen verzetten zich tegen de integratie van Palestijnse moslims omdat zij vrezen dat het demografische evenwicht en de politieke macht in het voordeel van de soennitische en sjiiitische moslims zal kantelen. Een dergelijke systematische en wettelijk verankerde discriminatie die ervoor zorgt dat Palestijnen geen toekomstperspectief hebben in Libanon, maakt volgens verzoeker vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gezien de achterliggende redenen van het Libanese beleid is deze vervolging duidelijk politiek ingegeven. De constante discriminatie van Palestijnen in Libanon op basis van hun nationaliteit, met betrekking tot de toegang tot basisrechten, socio-economische rechten (zoals arbeid, eigendom, ...) en politieke rechten maakt op zich een vervolging van deze specifieke groep uit. De onzekerheid in de regio die door oorlog groter wordt, scherpt de discriminaties aan.

Bovendien heeft verzoeker zich aangesloten bij een pro-Syrische militie, Al-Saiqa, die nu in de burgeroorlog verwickeld zijn aan de kant van Bachar Al Assad. Verzoeker neemt afstand van enige

steun aan het Al Assad-regime. Hij wil niet meer met de Al-Saiqa militie verbonden zijn en vreest de mogelijkheid dat de militie hem zal vragen om Al-Assad te steunen. Hij vreest tevens de tegenstanders van Al Assad, en voornamelijk de Islamitische groeperingen, die zijn vermeende steun aan het Al Assad-regime zullen afstraffen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat Islamitische groeperingen in een ander kamp al zware aanvallen hebben gepleegd tegen de pro-Syrische groeperingen. Naar het Syrische voorbeeld kan er volgens verzoeker in alle redelijkheid verondersteld worden dat zijn aansluiting, alhoewel niet meer actueel, voldoende zou zijn om vervolging te vreezen. Verzoeker wijst erop dat hij zich bij de militie heeft aangesloten om een betere bescherming en overleving in het kamp te hebben. Dit is het geval voor het verleden. Zijn aansluiting bij deze specifieke militie vormt, gezien de context van de Syrische burgeroorlog, echter geen bescherming meer. Integendeel, het vormt een nieuwe bedreiging in een vijandig omgeving. Om al deze redenen meent verzoeker dat hij vervolgd wordt in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In een derde onderdeel betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de mogelijkheid tot terugkeer naar de beschermingszone van UNRWA. Hij wijst er op dat de COI Focus *“Libanon: Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* dd. 12 september 2014 en de COI Focus *“Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen”* dd. 16 januari 2015 geen bijlagen bevatten met de uitgewisselde e-mails en geen overzicht met vragen en antwoorden bij de telefoongesprekken, hetgeen naar het oordeel van verzoeker een schending uitmaakt van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit ondermijnt volgens verzoeker de kwaliteit van de rapporten en is volgens de Raad van State voldoende om de beslissing te vernietigen. De Raad van State eist volgens verzoeker immers bij het gebruik van deze communicatiemiddelen (e-mails en telefoon) dat de hoedanigheid van de persoon en de juistheid van de inhoud van de communicatie kan gecontroleerd worden, hetgeen niet het geval is voor deze documenten van Cedoca. Bovendien is volgens verzoeker de informatie vervat in deze rapporten te abstract. Het Commissariaat-generaal legt een overnameprocedure uit, maar geeft weinig informatie over vluchtelingen die met deze procedure inderdaad naar Libanon zijn teruggekeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken, als verantwoordelijke overheid voor de uitvoering van bevelen om het grondgebied te verlaten, stelt vast dat geen enkele identificatie of uitwijzing plaatsvond in 2014. Er wordt niet verduidelijkt of er identificaties werden gevraagd tijdens dezelfde periode. Volgens dezelfde bron zouden verwijderingen zonder probleem aanvaard worden. Het aantal verwijderingen en aantal aanvragen in 2013 worden hier niet verduidelijkt. Er wordt ook niet nader bepaald hoeveel Palestijnen uit Libanon met een bevel om het grondgebied te verlaten er zijn. Bovendien zit bij het rapport geen kopie van de mail van de Dienst Vreemdelingenzaken om te weten te komen op welke vragen en op welke manier de Dienst precies geantwoord heeft. De Libanese ambassade is in het algemeen bevroegd over de behandeling van overnameaanvragen. Maar uit het Cedoca-document blijkt niet dat de ambassade bevroegd werd over het aantal ingediende aanvragen en het aantal positieve antwoorden. Bovendien ondermijnt het antwoord van de Libanese ambassade, zoals blijkt uit het rapport van 16 januari 2015, de waarborgen van de overname. De bevoegdheid zit bij de “Sûreté générale” in Libanon. De ambassade kan dus geen info geven over de concrete behandeling. Integendeel tonen de verklaringen van het personeel van de ambassade volgens verzoeker aan dat de overname wel zeer moeilijk te bereiken is. Zo vermoedt de Consul van de ambassade dat *“personen in België asiel aanvragen omdat ze mogelijks juridische problemen hebben met de Libanese autoriteiten.”* Ook stelt de Consul dat ten gevolge van de aan de gang zijnde Syrische vluchtelingen crisis, strengere procedures betreffende de toegang worden toegepast. Op zich is deze laatste informatie naar het oordeel van verzoeker in strijd met de inhoud van het rapport van 12 januari 2014 waar geen informatie terug te vinden was over een impact van restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië tegenover Palestijnen uit Libanon. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er nog twijfels blijven bestaan dat er een redelijke kans bestaat om een overnameakkoord te verkrijgen en dat de informatie een negatief beeld geeft over de procedure, hetgeen doet vermoeden dat deze overnameprocedure bijzonder twijfelachtig is.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document UNRWA, *“Syria Regional Crisis Response Update 87”* van 15 mei 2015, een uittreksel uit Danish Immigration Service, *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon”* van oktober 2014, het artikel *“Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon”* van Al Monitor van 20 september 2013, het artikel *“Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon”* van Memo van 7 oktober 2013, het artikel *“Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees”* van Al Monitor van 10 januari 2013, een uittreksel uit Hanafi & Long, *“Governance, Governmentalities, and the State of Exception in the Palestinian Refugee Camps of Lebanon, Journal of Refugee Studies, 2010”*, het artikel *“Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh”* van UNOCHA van 1 juli 2013, het

document MSF, *Lebanon: "Precarious living conditions make daily life a struggle in Burj el-Barajneh"* van 22 februari 2010, het document AUB & IFI, *"Addressing Poor Living Conditions to Improve Health in Palestinian Camps in Lebanon"* van april 2010, het artikel Secours Catholique, *"Nouveaux arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palestinien le plus peuplé du Liban"* van 19 december 2012, het artikel *"Palestinian Refugees Flee Syria to Find Poor Conditions in Lebanese Camps"* van NY Times van 29 mei 2013, het document Hanafi, *"Palestinians in Lebanon Status, governance and security"*, Accord, Issue 34, 2012 en het artikel *"Al-Nusra Front: Seeking a Lebanese Base in Ain al-Hilweh"* van Alakbar van 4 februari 2013.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"* van 11 mei 2015 en de COI Focus *"Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen"* van 12 juni 2015 gevoegd.

2.2.3. In een aanvullende nota van 28 oktober 2015 legt verzoeker bijkomende stukken neer over de werking van de UNRWA. Hij concludeert tevens dat in de onderzoeksrapporten van CEDOCA, ingediend bij de nota van 25 juni 2015, technische argumenten en feitelijke ontwikkelingen zijn neergelegd binnen het originele administratief rapport en hij antwoordt daarop.

2.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten hierop geen ander licht kunnen werpen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 april 2015 (CG nr. 1111590), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon

uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem beweerde problemen met de organisatie as-Saiqa.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Zo werd vastgesteld dat (i) hij geen overtuigende verklaringen aflegt over de wijze waarop zijn familie over zijn detentie werd ingelicht, (ii) hij weinig kennis tentoonspreidt omtrent de precieze omstandigheden van zijn vrijlating, (iii) het opmerkelijk is dat hij zomaar na een maand zou zijn vrijgelaten en nadien nog een drietal jaar met rust werd gelaten, zonder ooit te zijn ingegaan op de eis van as-Saiqa om naar Shatilla te gaan, temeer hij verklaarde dat hij, nog voor hij werd gearresteerd, meermaals te horen kreeg dat hij zou gestraft worden en dat het zijn leven zou kosten als hij geen gevolg zou geven aan hun eis, hij ook tijdens zijn detentie zou zijn bedreigd en ook bij zijn vrijlating meermaals, onder bedreiging, werd benadrukt dat hij hoe dan ook de bevelen van de organisatie moest uitvoeren, (iv) het tevens mag verbazen dat hij na zijn vrijlating, tot aan zijn vertrek in januari 2011 – drie jaar later – gewoon zijn werkzaamheden bij de organisatie kon verderzetten zonder noemenswaardige problemen en dit ondanks de waarschuwing en de bedreiging die hij bij zijn vrijlating zou gekregen hebben, hij weliswaar verklaarde dat hij medio 2009 nog eens mondeling zou zijn bedreigd door de zoon van A.H., doch het in het licht van de moord op zijn collega I. – die door middel van een geënceneerde zelfmoord werd vermoord en dit alleen omdat hij kritiek uitte op het Syrisch regime – hoogst opmerkelijk is dat verzoeker, die vlakaf weigerde in te gaan op de bevelen die hij kreeg en die de zoon van de leider van de organisatie met een wapen bedreigde, geen verdere problemen zou hebben gekend, (v) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken een volstrekt afwijkende versie van de feiten gaf en (vi) zijn geloofwaardigheid, alsook zijn beweerde vrees voor vervolging bijkomend in vraag kunnen worden gesteld door de vaststelling dat hij nog tot zijn vlucht eind januari 2011 onafgebroken in het kamp zou zijn blijven wonen – in zijn eigen huis, nota bene naast het kantoor van as-Saiqa – en werken in plaats van minstens te proberen zichzelf elders in veiligheid te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minst concrete poging onderneemt om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe

om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.12. In zoverre verzoeker erop wijst dat er nog redenen zijn die hem ertoe dwongen om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en hij in dit verband wijst op de systematische discriminatie en marginalisatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en op het feit dat de discriminatie van Palestijnse vluchtelingen verankerd is in de Libanese wetgeving, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. Verzoeker brengt immers geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de dagelijkse strijd van Palestijnse vluchtelingen om te overleven kadert binnen de systematische discriminatie uitgeoefend door de Libanese autoriteiten ten aanzien van Palestijnen, wat ervoor zorgt dat de basisrechten ontzegd worden aan de Palestijnen, dat deze discriminatie wettelijk verankerd is en dat een dergelijke systematische en wettelijk verankerde discriminatie ervoor zorgt dat Palestijnen geen toekomstperspectief hebben in Libanon, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft.

2.13. Waar verzoeker nog betoogt dat hij zich in het verleden heeft aangesloten bij een pro-Syrische militia, Al-Saiqa, die nu in de burgeroorlog verwickeld zijn aan de kant van Bachar Al Assad, dat hij echter afstand neemt van enige steun aan het Al Assad-regime en niet meer met de Al-Saiqa militia verbonden wil zijn, dat hij evenwel de mogelijkheid vreest dat de militia hem zal vragen om Al-Assad te steunen en dat hij tevens de tegenstanders van Al Assad vreest, en voornamelijk de Islamitische groeperingen, die zijn vermeende steun aan het Al Assad-regime zullen afstraffen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in het uiten van vermoedens en speculaties van zijnentwege over wat er mogelijks bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf zou kunnen gebeuren. Verzoeker verwijst te dezen weliswaar naar algemene informatie, doch hij brengt geen concrete aanwijzingen bij die zijn vrees in dit verband kunnen staven. Verzoeker toont met de algemene beschouwing in het verzoekschrift dan ook allerminst aan dat hij in geval van terugkeer naar Libanon problemen zou hoeven te vrezen omwille van zijn (beweerde) betrokkenheid in het verleden bij de Al-Saiqa militia.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet

verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Verzoeker voert aan dat de Cedoca-documenten waarop het Commissariaat-generaal steunt geen bijlagen bevatten met de uitgewisselde e-mails, noch een overzicht met vragen en antwoorden bij de telefoongesprekken. Hij meent dan ook dat de hoedanigheid van de persoon en de juistheid van de inhoud van de communicatie niet kan gecontroleerd worden. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De Raad benadrukt in dit verband dat in de COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon*" van 12 september 2014 en in de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" van 16 januari 2015 overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen wel degelijk gepreciseerd wordt waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. Zo steunen de COI Focussen onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreeerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Hetzelfde geldt voor de consul en de consulaire medewerkers van de Libanese ambassade in Brussel, die logischerwijze informatie kunnen verstrekken over reisdocumenten naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevroegd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op zijn beurt bevroegd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale

organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale NGO's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focussen en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat *“de hoedanigheid van de persoon en de juistheid van de inhoud van de communicatie niet kan gecontroleerd worden”*. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focussen, die deel uitmaken van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen op pagina 20-21 van zijn verzoekschrift.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden* (koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielaanvragers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning en het advies van de Raad van State, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielaanvraag, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt. Hetzelfde geldt voor de COI Focus van 16 januari 2015 met betrekking tot de aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB is te dezen dan ook niet dienstig.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focussen is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont met de kritiek in het verzoekschrift op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker verklaarde bovendien in het bezit te zijn van een paspoort voor Palestijnse vluchtelingen. Hij zou dit document hebben achtergelaten in Libanon. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), alsook uit de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële

bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit objectieve landeninformatie naar voor komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden, dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* dd. 29 januari 2014 blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal “special hardship cases” (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder zal terugdringen, dat de toestroom van Syrische en Palestijnse vluchtelingen vanuit Syrië een ernstige impact heeft op de al precaire situatie waarin Palestijnen dienen te overleven in Libanon, dat volgens de laatste informatie van UNRWA een nieuwe golf van Palestijnse vluchtelingen in Libanon een grote last vormt voor het agentschap, waardoor de al onvoldoende bijstand nog verder in het gedrang komt door de toestroom van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië en dat het rapport *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon”* van Danish Immigration Service verwijst naar verschillende bronnen die de vermindering van de sociale dekking door UNRWA hebben vastgesteld, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad benadrukt te dezen echter dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit

verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld als volgt: “(...) Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen kende met de Libanese autoriteiten. U stelde voorts dat u, met uw familie, in een eigen huis woonde dat jullie eigendom was. Uw vader zou dit huis zelf gebouwd hebben. Blijkt voorts uit uw verklaringen dat u een jaar nadat u stopte met school begon te werken en, hetzij in loondienst hetzij als zelfstandige, bleef voortwerken tot uw vertrek uit Libanon in 2011. U verklaarde dienaangaande dat u, toen u werkzaam was voor een firma \$ 600 verdiende per maand. Toen u later als zelfstandige werkte verdiende u tussen de \$ 200 à \$ 400 per maand. Uw ouders, bij wie u tot uw vertrek uit Libanon inwoonde, werden verder ook financieel geholpen door uw broers in het buitenland. Zo stelde u dat uw broer I.(...) succesvol is en vanuit Polen maandelijks geld op stuurt. Uw broers A.(...) en M.(...) die in België verblijven sturen ook af en toe geld op. Uw broer Ah.(...), die de verdieping boven u woonde, had ook een eigen winkeltje in het kamp. U merkte voorts nog op dat u ook van as-Saiqa een loon kreeg uitbetaald van \$ 150 per maand en dit tot aan uw vertrek uit Libanon. Tot slot blijkt u een deel van uw reis uit Libanon zelf te hebben betaald met geld dat u had kunnen sparen terwijl de rest door uw moeder zou zijn geregeld. Bleek dat zij het resterende bedrag via uw broers en zussen had verkregen. Dienaangaande moet nog worden opgemerkt dat u, wat uw zussen betreft, verklaarde dat twee van hen het financieel goed hebben terwijl uw overige vijf zussen het ook niet slecht hebben. U stelde hierbij wel dat uw zussen uw ouders geen hulp kunnen bieden omdat uw zussen hun eigen families en kinderen hebben en het moeilijk is (zie gehoorverslag CGVS 29/1/2015 p. 4, 5, 6, 7 en 8 en gehoorverslag CGSV 11/3/2015 p. 4, 5 en 36). Gezien uw zussen echter financieel bijsprongen om een deel van uw reis uit Libanon te bekostigen, moet worden besloten dat zij toch wel over enige middelen beschikken. Er kan dan ook worden verondersteld dat enige bijstand of hulp van de kant van uw zussen, indien nodig, niet zonder meer uitgesloten is.” Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij en zijn familie afhankelijk waren van liefdadigheid, doordat zij enerzijds beroep moesten doen op UNRWA en anderzijds werden ondersteund door zijn oom in het buitenland die af en toe wat geld stuurde, en dat de levensomstandigheden in het kamp Burj al Barajneh gebrekkig en mensonwaardig zijn, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Burj al Barajneh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van

toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing bevestigen deze stukken louter verzoekers persoonsgegevens en het feit dat hij bij UNRWA geregistreerd is, gegevens welke evenwel niet worden betwist.

De verwijzing van verzoeker in zijn aanvullende nota naar artikels over de werking van de UNRWA en zijn argumenten dat de UNRWA steeds meer moeilijkheden krijgt om aan de basisnoden van de Palestijnse vluchtelingen tegemoet te komen, hij van mening is dat men over een daadwerkelijke bijstand van het VN-agentschap kan spreken als Palestijnse vluchtelingen in waardige omstandigheden kunnen verblijven, en de Syrische oorlog de levensomstandigheden van de Palestijnse vluchtelingen bedreigt, kunnen de bovenstaande beoordeling niet in een ander daglicht stellen. De Raad herhaalt dat naast de algemene toestand verzoekers individuele situatie immers mee in overweging moet worden genomen.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS